

İki Kişilik Ağladım

— ferda'ca · 27 Nisan 2014

An gelir yetersiz kalır sözcükler
Yuvarlanır uçurumdan
Kefensiz cesetler.

Yaslanır ölüm.
Üşür kar tutan eller.
hüzn-ü gecede
darmadağındır bulutlar.
Yorgun bir yolcunun
soluğunda gezer dururlar...

Dokunsan ağlarlar
Sürüldükleri dokuzuncu köye
gelin edilir yalnızlıklar...

Yatar gözlerin seherinde
imge kırığı mahkumlar.
Sabıkası hayli kabarık korkular.
İlişir cümlelerin en görünmez yerine
usulca acılar...

Hasret kalır mıydı
huzura sonbahar.
Sabrın sonu selamet olsaydı
etekten dökülür müydü taşlar.
Acılar unutulurdu çoktan...

Nasır tutmuş yüreği ile
sarardı etrafınızı İstanbul...

Kaybolmazdık;
Bilinen adreslerde
Gelmeden gitmeleri
öğrenirdik üç hecede
'Hoş-ca-kal'lardan ...

Buruk zamanın labirentlerinde
Tezatlklara ihanet
etmezdi cemreler...

Kan sızardı nefeslerden
uzun ...uzun...
besmele çekerdi
ölümseten sesler.

Derman/sızardı...

Sabrı eğirir
girerdi Yusuf'un Kuyusuna
Dağ gibi sular olsa da.
Sallanırdı içindeki mavi çizgi.
Yıldız düşerdi saçlara
Züleyha olup dilerdi Mevla'dan.
Tenindeki izli özneyi.

Alıntı değildir ki hisler;
Gizli özned.
(Ç)alıntı olsun başka sevdalardan...

Sığdırdık yine merhabaları
Hoş-ça-kal-lara...
Yoksa son akordunu mu yapıyor
Sevda mevsimi...

Ferda Özsoy